

4. sikrer en bedre spredning, ved at der etableres flere botilbud fra kommunerne, jf. servicelovens § 91.

Ad 1. Arbejdet med at forbedre livsvilkårene for de udstødte grupper har bl.a. resulteret i tilbud om midlertidige bo- og overnatningsmuligheder og tilbud om støtte og socialt samvær på hjemløseinstitutioner, herberger og væresteder, hvor det var tanken, at de kunne bo eller opholde sig i en periode, indtil de igen fik en bolig. Erfaringerne viser desværre ofte, at det næsten er umuligt at komme ud igen, når først man er flyttet ind, ofte fordi det er overordentlig svært at skaffe de nødvendige boliger. En undersøgelse i 1997 i Københavns Kommune viste, at 1/3 af herbergsbeboerne er klar til egen bolig, hvis de kunne skaffes. Der bliver flere og flere hjemløse, ligesom de sindslidende og misbrugere mangler relevante behandlingstilbud og boliger. Årsagerne til mangelen på gode boligmæssige forhold for de udstødte og marginaliserede grupper skal ses i relation til tre forhold. For det første vil der være boligmangel frem til år 2030, som påvist af Lejelovskommissionen. For det andet forsvinder små billige boliger pga. byfornyelse og salg af kommunale ejendomme. Endelig for det tredje er der meldinger fra institutioner etableret efter servicelovens § 94 (§ 94-institutioner) og fagfolk, som efterlyser flere almindelige boliger, kolonihavehuse og plejehjemspladser til de udstødte og marginaliserede grupper i Danmark. En konference arrangeret i 1990 af Boligselskabernes Landsforening med deltagelse af Københavns Kommune, Socialministeriet, Boligministeriet, herbergsinstitutioner og naturligvis Boligselskabernes Landsforening afdækkede, at der var behov for personalestøtte i individuelle boliger, at der var behov for en særlig indsats for at forhindre udsættelse fra nuværende boliger, at der var behov for udslusningsboliger, at der var behov for individuelle satellitboliger, og at der var behov for bofællesskaber på eller i tilknytning til institutioner, herberger m.v. Hertil kan der i øvrigt være behov for forskellige boformer, pensionater, kollegier og lignende. Samtidig afdækkede konferencen, at det var vigtigt med støtte til beboere i egne boliger. Hvis det er rigtigt, at boligspørgsmålet er så centralt et problem, var det måske værd at overveje, inspireret af hvad Boligudvalget lærte under et

besøg i Rotterdam i 1997, om man skal afsætte et antal boliger i enhver by til de udstødte m.fl. I dag mærkes ældreboliger, ungdomsboliger og almene boliger på tilsvarende måde. De entydige meldinger fra institutioner og fagfolk må efter SF's opfattelse resultere i en lignende mærkning af et antal boliger, der specielt er forbeholdt de hjemløse, sindslidende, misbrugere, folk fra kriminalforsorgen osv.

Ad 2. De sindslidende og misbrugere mangler relevante behandlingstilbud og boliger. Man hører desværre alt for ofte om sindslidende og misbrugere, som ikke kan udskrives til lokalsamfundet, da der ikke findes tilstrækkelig med boliger til dem. Resultatet bliver, at de ikke kan udskrives og bliver fastholdt i behandlingsinstitutioner og herberger.

Ad 3. SF ønsker, at der tages initiativ til udarbejdelse af et program, som sikrer en forbedring af standarden på forsorghjem og herberger. Det er nødvendigt for at sikre tidssvarende boformer til sindslidende, misbrugere og hjemløse. Der er i dag bl.a. ældre, der fortsat har et misbrug og en adfærd, der gør, at man ikke kan tage dem ind i de etablerede institutioner. For dem er det nødvendigt at få etableret en asyllignende boform, hvor de kan få lov til at leve de sidste år på egne præmisser. Der er derfor behov for et program, som sikrer, at man også retter sin opmærksomhed mod denne svage gruppe, som har et stort pleje- og omsorgsbehov.

Ad 4. Der er i 1997 lavet en undersøgelse i København om de ca. 900 pladser på kommunens § 94-institutioner. Undersøgelsen viser, at 1/3 af beboerne er parate til at flytte ud i egen bolig eller bofællesskab med støtte, hvis det eksisterede. Men boligerne er der ikke. I stedet skulle servicelovens § 91 være løsningen for disse personer, men det er klart SF's opfattelse, at i langt de fleste tilfælde, hvor § 91 er blevet brugt, har der reelt alene været tale om tekniske ændringer. København har fået skurbyen, som i dag er organiseret efter servicelovens § 94, men det er meningen, den skal organiseres efter § 91. Hertil kommer enkelte andre bofællesskaber i København samt nogle ældreboliger i Vestjylland, hvilket reelt er det eneste, som er oprettet i henhold til § 91, på trods af, at muligheden har eksisteret siden 1995.